



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobců:

- 1) H. P. N., nar.
- 2) C. T. N., nar.
- 3) nezl. N. T. D., nar.
- 4) nezl. H. T. H., nar.
- 5) nezl. N. V. H., nar.
- 6) P. T. L. H., nar.
- 7) nezl. N. K. T. H., nar.
- 8) nezl. N. N. T. V., nar.
- 9) N. T. P. T., nar.
- 10) P. V. K., nar.
- 11) L. T. L., nar.
- 12) nezl. N. T. A., nar.
- 13) nezl. N. T. Q., nar.
- 14) V. T. M. H., nar.
- 15) V. T. Y., nar.
- 16) nezl. T. T. A. P., nar.

- 17) **H. T. M.**, nar.
- 18) nezl. **P. D. D.**, nar.
- 19) nezl. **T. M. H.**, nar.
- 20) **N. T. T.**, nar.
- 21) **P. T. H.**, nar.
- 22) nezl. **P. T. D.**, nar.
- 23) nezl. **P. T. L.**, nar.
- 24) **V. T. H.**, nar.
- 25) nezl. **D. P. L.**, nar.
- 26) **P. T. B.**, nar.
- 27) nezl. **L. T. K.**, nar.
- 28) nezl. **L. V. S.**, nar.
- 29) **B. T. T.**, nar.
- 30) nezl. **N. H. L.**, nar.
- 31) **C. T. T.**, nar.
- 32) nezl. **C. M. D.**, nar.
- 33) nezl. **C. H. C.**, nar.
- 34) **N. T. Q.**, nar.
- 35) **D. T. S.**, nar.
- 36) nezl. **N. D. M.**, nar.

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Velvyslanectví České republiky v Hanoji

sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnam

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného ze dne 31. 5. 2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali určení, že zásah, který spočívá ve skutečnosti, že žalovaný jim neposkytl termín k osobnímu podání žádosti o dlouhodobý či trvalý pobyt, přestože o termín schůzky dne 31. 5. 2018 požádali, je nezákonný.
2. V žalobě uvedli žalobci blíže, že žalovaný dne 1. 2. 2018 zveřejnil na své úřední desce a webových stránkách informaci, že žadatelé o termíny osobního podání žádosti o dlouhodobý a trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny nebo za účelem studia si musejí sjednat schůzku prostřednictvím emailu na adrese visa_hanoi@mzv.cz a do předmětu e-mailové zprávy uvést aktuální alfanumerický kód, který žalovaný zveřejní na webové stránce, a který platí do naplnění kapacity a obnovuje se po uplynutí 4 týdnů. Žalovaný v souladu s touto informací uvedl na svých webových stránkách, že nový alfanumerický kód bude zveřejněn 31. 5. 2018 v 11:00 hodin vietnamského času.
3. Právní zástupce žalobců se v danou dobu snažil otevřít webovou stránku žalovaného, aby zjistil aktuální kód, avšak z důvodu chyby na straně žalovaného, která se na monitorech objevovala, se mu to nezdařilo. Stejný problém s otevřením webové stránky žalovaného nastal i dne 2. 5. 2018. Přibližně v 8:00 hodin českého času (13:00 hodin času vietnamského) se zástupci podařilo stránku otevřít, a následně zaslat e-maily všech žalobců s aktuálním alfanumerickým kódem. Termín schůzky k osobnímu podání však žádnému ze žalobců nebyl poskytnut, a to z důvodu naplnění kapacity, o čemž se žalobci dozvěděli prostřednictvím automaticky generovaného e-mailu.
4. Náhodnou kontrolou webové stránky se zástupce žalobců dozvěděl, že byla zveřejněna nová informace, podle níž se z důvodu podezření na manipulaci e-mailového objednávání ruší objednávky zaslané pod původním kódem, který byl toho dne zveřejněn. Zpráva rovněž obsahovala informaci, že nový kód bude zveřejněn téhož dne v 16:00 hodin vietnamského času. V souladu se zveřejněnou informací byl v 16:00 hodin vietnamského času zveřejněn nový kód a zástupce žalobců opakovaně zaslal všechny e-maily i s novým alfanumerickým kódem. Termín osobního podání žádosti však žalovaný žádnému z žalobců opět neposkytl z důvodu naplnění kapacity. S ohledem na uvedené skutečnosti žalobci namítají, že nebyla dodržena lhůta 4 týdnů, pro zveřejnění nového kódu a nový alfanumerický kód byl zveřejněn dvakrát téhož dne.
5. Dále žalobci namítají, že se všichni pokusili dne 31. 5. 2018 sjednat termín osobního podání žádosti v souladu s postupem zveřejněným žalovaným, avšak žalovaný jim termín schůzky odmítl poskytnout, ačkoli bez sjednání osobního podání nemají žalobci možnost žádosti podat. Nezákonný postup žalovaného tak žalobci spatřují v neposkytnutí termínu pro osobní podání žádosti, ačkoliv zákon nepředpokládá situaci, že by žalobcům žádný termín nebyl poskytnut.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k okolnostem registrace proběhlé dne 31. 5. 2018 uvádí, že v návaznosti na zrušení objednávkového systému Visapoint byl pro sjednání osobního podání žádostí zaveden systém registrace prostřednictvím e-mailu. Uvedený systém byl zveřejněn v souladu s ust. § 169f zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“) na úřední desce a webové stránce žalovaného. Účelem tohoto způsobu objednávání termínů je zorganizovat racionálním způsobem náběr pobytových žádostí s ohledem na omezenou kapacitu zastupitelského úřadu, kdy smyslem alfanumerického kódu je zajistit v destinaci s vysokým počtem potenciálních žadatelů do nejvyšší možné míry stejnou startovní pozici pro všechny uchazeče. Dále dodává, že s ohledem na vysoký počet žadatelů se nabízená volná místa zaplní ve velmi krátké době.
7. Stejně jako dne 31. 5. 2018, i v jiných případech došlo k dočasné nefunkčnosti webových stránek žalovaného. Šetřením bylo zjištěno, že v těchto situacích byl na webové stránky veden kybernetický útok. V takových situacích žalovaný postupuje tak, že kdykoli je zaznamenáno důvodné podezření na manipulaci s webovou stránkou po zveřejnění kódu, je celý objednávkový termín zrušen a následně je vypsán nový termín tak, aby byla minimalizována schopnost útočníků připravit se na nový útok. Tento postup má zajistit v maximální možné míře rovnost potenciálních žadatelů a rovněž demotivovat pachatele útoků.
8. Dne 31. 5. 2018 v 10:58 vietnamského času vypadl na zastupitelském úřadu elektrický proud a bylo znemožněno včasné zveřejnění alfanumerického kódu v 11:00 hodin. Podařilo se tak učinit až v 11:03 hodin, avšak při kontrole webové stránky žalovaného bylo zjištěno, že stránku po zveřejnění alfanumerického kódu nelze otevřít. Po cca 60 minutách byla stránka zpřístupněna, avšak 60 volných slotů bylo obsazeno již v 11:02, tedy v době kdy docházelo k editaci webových stránek po výpadku proudu. Žalovaný tak v návaznosti na toto zjištění termín registrace zrušil a stanovil náhradní termín na tentýž den v 16:00 vietnamského času. Při registracích v tomto termínu již manipulace s webovou stránkou zjištěna nebyla.

9. Žalovaný je toho názoru, že žalobci neuvádí žádné subjektivní právo, do nějž by správní orgán svým nezákonným jednáním zasáhl. Žádná právní norma totiž negarantuje cizinci subjektivní právo, že bude objednan k osobnímu podání žádosti kdykoliv se o to pokusí. Žalovaný odkazuje na ust. § 167f zákona o pobytu, jenž umožňuje zastupitelskému úřadu efektivně zorganizovat výkon vízové agendy v destinacích s vysokým počtem potenciálních žadatelů o pobytové oprávnění, konkrétně realizaci požadavku osobního podání žádosti žadateli. Předpokladem zavedeného systému je, že žadatelé nemají garantováno sjednání osobního termínu podání žádosti kdykoliv o něj požádají. V opačném případě by tento systém postrádal smyslu.
10. Dle žalovaného nelze v dotčené situaci uvažovat ani o zásahu do práva na spravedlivý proces ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011-62). Právo na spravedlivý proces je totiž aplikovatelné pouze v souladu s čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. K takovému zásahu by mohlo dojít v případě, pokud by neumožněním registrace v jeden konkrétní termín bylo rovněž zasaženo do práva žalobců na rodinný život. Za zásah do práv na rodinný život by bylo možné považovat takové jednání orgánu veřejné správy, jež by neumožnilo naplňovat dlouhodobý svazek, který je imanentní institutu rodinného života, nebo jež by jinak zcela vyloučilo soužití rodinných příslušníků nebo které by značně prodloužilo dobu odloučení rodinných příslušníků.
11. Nemožnost objednat se v jeden konkrétní termín v systému, kdy jsou volné termíny zveřejňovány jednou za 4 týdny, nedosahuje intenzity, kterou by bylo možné považovat za zásah do práva na rodinný život. Tomu by odpovídala nemožnost zaregistrovat se v řádu minimálně měsíců. Žalobci však neprokazují, že by se již po delší dobu snažili o sjednání termínu k osobnímu podání žádosti. Není-li tak v daném případě zasaženo do práva na rodinný život, nemůže být ani porušeno právo na spravedlivý proces, které s právem na rodinný život úzce souvisí. Žalovaný dále uvádí, že podobné úvahy lze učinit i ve vztahu k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Na základě výše uvedeného žalovaný je názoru, že neumožněním sjednání termínu osobního podání žádosti nebylo v daném případě zasaženo do žádného práva žalobců.
12. Závěrem žalovaný konstatuje, že dalším nezbytným předpokladem pro úspěšné tvrzení nezákonného zásahu je jednání správního orgánu v rozporu se zákonem. Zastupitelský úřad však v souladu s ust. § 169f zákona o pobytu zveřejnil způsob sjednávání termínů osobního podání žádosti. Zrušení sjednaných termínů a zveřejnění nového alfanumerického kódu v situaci důvodného podezření z manipulace s webovou stránkou přitom nelze považovat za jednání v rozporu se zákonem, naopak tímto postupem žalovaný naplnil jeden z účelů sledovaných tímto ustanovením, a sice rovný přístup k žadatelům a transparentnost vízového procesu.
13. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
14. K jednání dne 4. 12. 2018 nařízenému v 9:00 hodin se zástupce žalobců nedostavil. V 8:25:57 hodin byla soudem doručena e-mailovou poštou zpráva, v níž se zástupce žalobců z účasti na ústním jednání omlouvá a žádá o odročení jednání, protože se nachází mimo území České republiky a předmětného jednání se měla zúčastnit koncipientka, která náhle onemocněla, a advokátní kanceláři se nepodařilo zajistit jiného substituta, proto žádá o odročení jednání. Zpráva byla doručena bez příloh. Soud žádosti o odročení jednání nevyhověl a věc projednal, a to z následujících důvodů. Předně soud zohlednil skutečnost, že to nebyli žalobci, kteří žádali o nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), u nichž by bylo důvodné předpokládat, že nařízení ústního jednání spojují s nezbytností ústně interpretovat a obhajovat podanou žalobu. Naopak žalobci na výzvu soudu ze dne 30. 7. 2018, která byla jejich zástupci doručena dne 1. 8. 2018, nevznесли návrh na nařízení ústního jednání. Jednání na den 4. 12. 2018 bylo nařízeno toliko na základě žádosti žalovaného doručené soudem dne 24. 9. 2018. Nadto soud vyšel rovněž ze skutečnosti, že předmětná žádost o odročení jednání nebyla ani včasná (žádost byla doručena cca 34 minut před nařízeným jednáním) ani nebyl nijak doložen její důvod (bez jakýchkoli příloh a bez uvedení, že tyto důvody budou následně doloženy). Byť v žádosti byly uvedeny dva důvody, a to pobyt zástupce žalobců mimo Českou republiku a náhlá indispozice koncipientky, soud právě s ohledem na uvedené skutečnosti nepřistoupil k odročení jednání. Lze nadto dodat, že mezi účastníky nebyla ani sporná skutková tvrzení žalobců, nýbrž úkolem soudu bylo posoudit právní otázky spojené s podanou žalobou. Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby, poukázal na veřejně přístupné webové stránky, k nimž uvedl, že standartně je kapacita úřadu až 60 žádostí týdně. Dále předložil soudem k důkazu přípis žalovaného ze dne 31. 5. 2018 adresovaný Ministerstvu zahraničních věcí, který koresponduje s údaji obsaženými jak v žalobě, tak ve vyjádření žalovaného.

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
16. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
17. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
18. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
19. Podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
20. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba uvést, že ochrana podle ust. § 82 s. ř. s. je důvodná tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka).
21. Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS, ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012 - 20, nebo rozsudek ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Afs 125/2014 - 32).
22. Skutkový stav v dané věci není mezi účastníky sporný. Žalobci v souladu s pokynem zveřejněným dne 1. 2. 2018 zastupitelským úřadem v Hanoji zažádali dne 31. 5. 2018 prostřednictvím e-mailů o sjednání termínů pro osobní podání žádosti o pobytové oprávnění. Všem žalobcům bylo sděleno, že z kapacitních důvodů není možné vyhovět jejich žádosti o stanovení termínu. Nejednalo se tedy o rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., neboť nešlo o úkon, jímž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva nebo povinnosti. V tomto směru lze tedy přisvědčit žalobcům, že popsané jednání správního orgánu mělo skutečně povahu zásahu.
23. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda popsaným jednáním správního orgánu došlo ke zkrácení práv žalobců, neboť jim bylo sice umožněno podat předepsaným způsobem žádost o pobytové oprávnění (zástupce žalobců zaslal v souladu s informací zveřejněnou dne 31. 5. 2018 v 16:00 hodin vietnamského času za všechny žalobce e-mailové žádosti se zveřejněným alfanumerickým kódem), avšak současně v návaznosti na přijaté žádosti nebyl žalovaným z kapacitních důvodů žádnému z nich stanoven termín pro osobní podání žádosti o pobytové oprávnění.
24. Žalobci sami neuvádí, a nekonkretizují porušení jakého jejich práva se měl žalovaný dopustit, pouze uvádí, že žalovaný jim konkrétně v den 31. 5. 2018 termín schůzky odmítl poskytnout, a upozorňují, že přitom bez sjednání osobního podání nemají možnost žádost podat.
25. Žalovaný v písemném vyjádření poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011-62, dle něhož „i žadatel o vízum, jakkoliv nemá právní nárok na vstup do České republiky, má právo na spravedlivý proces při vyřizování žádosti o takový vstup.“. K tomu lze dodat, že právo na spravedlivý proces je aplikovatelné pouze za podmínek, které stanoví zákon (čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Žalovaný obhájí jím zvolený postup tím, že podmínky stanovené zákonem o pobytu skutečně žadatelům negarantují sjednání osobního termínu podání žádosti, kdykoliv o něj požádají. Ze zákona o pobytu ovšem vyplývá právo cizinců podat žádost o pobytové oprávnění (v tomto případě se jedná o pobytová oprávnění podle ust. § 42a a § 42d zákona o pobytu).
26. Po posouzení výše popsané skutkové situace zdejší soud dospěl k prvnímu dílčímu závěru, že v důsledku neudělení konkrétního termínu k žádostem podaným dne 31. 5. 2018 žalobci nebyli zkráceni na právu podat žádost o pobytové oprávnění. Je tomu tak proto, že z konkrétních okolností daného případu vyplývá, že žádosti žalobců byly žalovaným přijaty a žalovaný na ně reagoval svou odpovědí tak, že jednak z důvodu naplnění kapacitních možností již nelze stanovit konkrétní termín, a jednak, že v případě trvání zájmu, nechť jsou za tímto účelem žadateli nadále sledovány webové stránky žalovaného. Jinými slovy, dne 31. 5. 2018,

kdy dle žalobců mělo dojít k nezákonnému zásahu do jejich práv, k podaným žádostem jim bylo sděleno, že žalobcům nebude stanoven konkrétní termín z důvodu kapacitních a rovněž, že žalovaným nastavený systém objednávání lze využít znovu. Za těchto okolností nelze přisvědčit žalobcům, že jim dne 31. 5. 2018 žalovaný odmítl termín schůzky poskytnout. Uvedené totiž neznamená, že žalovaný jim odmítl poskytnout termín vůbec, resp. svým postupem dne 31. 5. 2018 je nezbavil možnosti následně kdykoliv podat za splnění stanovených podmínek předmětné žádosti. Jejich pozice se nezměnila, jejich právo podat předmětnou žádost nebylo nijak postupem žalovaného dne 31. 5. 2018 oslabeno. Uvedené právo bylo zachováno a soud v tomto smyslu žádné porušení práv žalobců neshledal.

27. V návaznosti na výše uvedené se soud rovněž zabýval otázkou, zda tvrzený zásah spočívající v postupu žalovaného dne 31. 5. 2018 byl skutečně nezákonným postupem.
28. Podle ust. § 169f zákona o pobytu je *žadatel povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.*
29. Na základě výše citovaného ustanovení je zastupitelský úřad oprávněn stanovit způsob sjednávání termínů pro podávání žádostí, mimo jiné i z hlediska kapacity zastupitelského úřadu. Současný systém sjednávání termínů pro osobní podání žádostí funguje na principu sjednání termínu prostřednictvím e-mailu, jenž musí ve svém předmětu obsahovat jednotný alfanumerický kód, který žalovaný po předchozím oznámení zveřejní v určitý den a hodinu a který je od tohoto momentu dostupný všem potenciálním žadatelům. Osobní podání žádosti neznamená pouhé doručení žádosti zastupitelskému úřadu (což by bylo možné učinit i elektronicky), jeho podstatou je rovněž ověření totožnosti žadatele, motivace a osobní poměry žadatele. Tento názor vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016: *„Požadavek osobního kontaktu žadatele s odpovědnými úředníky České republiky je pro takovéto účely zcela logický a slouží k tomu, aby si Česká republika mohla právě takto ověřit zejména totožnost, motivaci, osobní a další poměry žadatele a na základě toho zvážit bezpečnostní rizika a jiné aspekty související s následným uvážením, zda žadateli má, anebo nemá být vyhověno.“*
30. Z webových stránek žalovaného a jeho vyjádření u ústního jednání soud konstatuje, že kapacita pro vyřizování takto podaných žádostí je 40 – 60 žádostí týdně (cca 160 žádostí měsíčně). Úřední hodiny pro podávání tohoto typu žádostí jsou od pondělí do čtvrtka dopoledne (od 8:30 hodin do 12:00 hodin). V odpoledních hodinách a v pátek jsou vyřizovány žádosti o ostatní pobytová oprávnění. Vzhledem ke skutečnosti, že se v daném případě jedná pouze o dva typy pobytových oprávnění (sloučení rodiny a studium), jeví se soudu kapacita nabírání těchto žádostí v počtu cca 160 měsíčně dostatečnou. K povinnosti sjednání termínů osobního podání a k regulaci jejich počtu soud považuje za příhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017-33, v němž bylo judikováno: *„Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku [č. j. 10 Azs 153/2016] mimo jiné uvedl, že povinnost osobní přítomnosti nesmí stát zneužíváním ke svévolnému faktickému bránění žadatelům své žádosti vůbec podat. O svévoli by šlo v případě, že by ZÚ Hanoj podle diskriminačních kritérií rozhodoval, komu podání žádosti umožní a komu nikoliv.“* V daném případě však k takovému diskriminačnímu jednání nedošlo.
31. Ačkoliv ze zákona mají cizinci právo podat žádost o pobytové oprávnění, nelze z tohoto oprávnění dovozovat, že v každý okamžik proto musí být žadatelům o stanovení termínu vyhověno, zejména v případě velkého zájmu žadatelů. Jak ostatně ve výše zmíněném rozsudku č. j. 5 Azs 312/2017-33 Nejvyšší správní soud uvedl: *„Jakkoliv má násobně vyšší poptávka po podání žádostí na ZÚ Hanoj za důsledek, že nikoliv všichni žadatelé mohou být v každý okamžik úředních hodin uspokojeni, fakt, že se na některého žadatele nedostane řada, je pouhým nepřímým důsledkem regulace správního úřadu v podobě úředních hodin.“* Tento názor lze analogicky aplikovat i na sjednávání termínů osobního podání žádostí, kdy z hlediska kapacitního se logicky na všechny žadatele v jeden daný měsíc, kdy je zveřejněn nový alfanumerický kód, nedostane řada. Tím však nemají žadatelé znemožněno se o sjednání nového termínu ucházet opět další měsíc, kdy bude vyvěšen nový kód pro registraci.
32. Městský soud v Praze tak uzavírá, že v rámci systému registrací prostřednictvím e-mailu žalovaný nejednal nezákonně, neboť v souladu s § 169f zákona o pobytu je oprávněn stanovit způsob, kterým si mohou žadatelé sjednat termín pro osobní podání žádosti a dle stanoveného způsobu jednal. Omezení počtu registrací je toliko projevem práva úřadu efektivně zorganizovat výkon vízové agendy v destinaci s vysokým počtem potenciálních žadatelů.

33. Pro úplnost soud poznamenává, že opětovné vyvěšení nového alfanumerického kódu v tentýž den bylo adekvátní reakcí na zjištěnou manipulaci s rezervačním systémem žalovaného a rovněž nezbytným krokem, aby byly zajištěny rovné podmínky pro všechny žadatele. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že nový kód bylo třeba zveřejnit ve velmi krátké době, aby se mohlo předejít dalším kybernetickým útokům. Žalovaný tímto postupem žádného z žadatelů nezvýhodnil, naopak odstranil nerovnost, která vznikla při prvním rezervaci toho dne.
34. Z výše uvedených důvodů nebyla ani podmínka nezákonnosti ve smyslu § 82 s. ř. s. v daném případě splněna.
35. Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud v rozsudku 2 Aps 1/2005 judikoval, že *„není-li splněna být jen jediná z kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s., je nutno takovou ochranu odepřít a žalobu, která se jí domáhá, zamítnout.“*
36. Městský soud uzavírá, že tvrzené zásahy nesplňují výše uvedené podmínky, proto se již naplněním ostatních podmínek nezabýval a žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
37. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Š. L.